

Lakivaliokunnalle

HE 72/2026 vp ydinenergialain sekä RL 34 luvun 6 §:n muuttamisesta

I.

Hallituksen esitys koskee periaatteellisesti hyvin tärkeää asiaa, sillä se liittyy ydinaseiden sallittavuuteen Suomessa, joka on pitkän torjunut täysin ydinaseiden sijoittamisen omalle maaperälleen, ja Suomen muuttuneeseen kansainvälis- ja puolustuspoliittiseen asemaan maan liittyttyä Pohjois-Atlantin puolustusliitto NATO:on ja solmittua Yhdysvaltojen kanssa sopimuksen kahdenvälisestä puolustusyhteistyöstä.

Koska harjoitamme konkreettista puolustusyhteistyötä puitteissa, joihin ydinasepelote kuuluu, ydinenergialaissa oleva ydinräjähteiden kieltoa koskeva säännös kumottaisiin. Voimassa olevassa ydinenergialain 4 §:ssä siis säädetään, että ydinräjähteiden maahantuonti samoin kuin niiden valmistaminen, hallussapito ja räjäyttäminen Suomessa on kielletty. Rikoslaisissa on puolestaan säännökset kiellon rikkomisesta. Jatkossa tällaista kieltoa ei siis enää olisi ydinenergialaissa, vaan sääntely jäisi suoraan rikoslain rangaistussäännösten varaan. Rikoslakiin säädettäisiin uusia poikkeamisperuste, jonka myötä eräissä tilanteissa sallittaisiin ydinaseiden läsnäolo Suomessa.

Lakivaliokunta on pyytänyt rikosoikeuden asiantuntijoita arvioimaan asiaa nimenomaan rikosoikeudellisen laillisuusperiaatteen kannalta. Ymmärrän tämän niin, että asiantuntijalta ei toivota kantoja varsinaisiin puolustuspoliittisiin kysymyksiin, jotka eivät olekaan lakivaliokunnan arvioitavia.

Haluan kuitenkin samalla tuoda esille, että erityisesti sotilaalliseen toimintaan, kuten puolustukseen, liittyvä ydinaseiden tuominen Suomen alueelle on kysymyksenä hankala ja hieman vieraskin rikosoikeudellisen sääntelyn kannalta. Joudun sen vuoksi aloittamaan hiukan rikosoikeudellista laillisuusperiaatetta kauempaa, siitä perinteisestä tilanteesta, ennen Suomen aseman uudelleenmäärittelyä. Tilanne on koskenut ydinaseiden tuomista Suomen alueella vahvan kiellon ollessa voimassa. Asiaan liittyy rikosoikeudelliseen koskemattomuuteen liittyvää sääntelyä ja tavanomainen kansainvälinen oikeus.

II.

Jos vieraan vallan sotavoimiin kuuluva alus liikkuu Suomen aluevesillä, sen toimintaan ei katsota automaattisesti voitavan soveltaa Suomen rikoslakia. Aavalla merellä lippuvaltiolla on yksinomainen lainkäyttövalta vakavimpia kansainvälisiä rikoksia lukuun ottamatta. Käytännössä sota-alukset ovat myös vieraan valtion alueella ollessaan pelkästään lippuvaltionsa lainkäytön alaisia. Esimerkiksi Suomella on valtiona vastaavasti oikeus estää vieraan valtion sota-alusten tulo alueelleen. Kansainvälinen tapaoikeus antaa kuitenkin tiettyjä oikeuksia ns. viattomaan kauttakulkuun toisen valtion alueen aluemerren läpi. Valtio sisäisillä aluevesillä oikeudet kulkuun ovat rajoitetummat ja koskevat lähinnä merihätätilannetta (ks Matti Tupamäki, Valtion rikosoikeudellisen toimivallan ulottuvuus kansainvälisessä oikeudessa, Helsinki 1999, s. 180-181).

Jos taas sota-alus tulee toisen valtion sisävesille ilman tämän suostumusta, kysymys on hankalampi. Kysymys aktualisoitui vuoden 1981 tapauksessa, jossa Neuvostoliiton sukellusvene ajoi karille Ruotsissa Karlskrona edustalla. Ruotsi vaati pääsyä aluksen tutkimiseen ehtona sen avustamiselle. Asia ratkesi diplomaattisesti. Kapteenia kuultiin suurlähetystössä ja Ruotsi avusti sukellusveneen irti karilta. Tupamäki on selvittänyt tapaukseen liittyvää oikeudellista keskustelua ja toteaa, että immuniteetin merkityksestä on eri tulkintoja. Oikeudellinen ja valtapoliittinen tulkinta ovat vastakkain. Selvää kuitenkin Tupamäen mukaan on, että sota-alusten immuniteetti on vanha tapaoikeudellinen periaate, joten sellaisena se sitoo jopa YK:n merioikeusyleissopimukseen sitoutumattomia valtioita (mt. s. 184).

Päättelisin, että ystävällismielisen valtion sota-alusten liikkuminen Suomen suostumuksella Suomen vesillä merkitsee aina sitä, että Suomen rikosoikeudellinen lainkäyttövalta sulkeutuu koskemattomuuden vuoksi pois. Toinen asia on, että jos Suomessa olisi voimassa rangaistussäännöksiä ydinaseiden tuomisesta maahan, muut toimijat, kuten kotimaiset virkamiehet, voisivat olla asiasta rikosvastuussa. Immuniteetti ei koskisi heitä. Kuten jäljempänä tulee ilmi, sotilaallisen yhteistyön sopimuksista seuraa osapuolille velvoitteita kunnioittaa toistensa lainsäädännön rajoitteita.

Rikoslain ydinräjähderikosta koskeva tunnusmerkistö on laadittu yksinkertaiseksi. Teonkuvauksen voisi tyypillisesti toteuttaa yksi henkilö esimerkiksi tuomalla Suomen alueelle ydinräjähteen. Ydinaseet ovat laajoja järjestelmiä. Ydinkärkiä sijoitetaan ohjuksiin, joita laukaistaan aluksilta, alustoilta ja niin edelleen.

Jos Suomen alueelle tulisi ydinaseita, kuka voisi olla rikoksentekijä; kuka voisi olla rikosvastuussa? Jos esimerkiksi ydinase olisi vieraan valtion sotalaivassa, siitä vastaisi varmaankin laivan päällikkö ja mahdollisesti se taho, joka on alukselle tällaisen tehtävän määrännyt. Suomelta siis mahdollisesti puuttuu rikosoikeudellinen toimivalta sota-alusten kohdalla. Olisi odottanut sääntelyn arviointia myös sen kannalta, mitä rikosoikeuden soveltamisalaan liittyvät kansainväliseen oikeuteen perustuvat näkökohdat siihen tuovat. On teoreettisestikin kiinnostava ja vaikea ongelma, voiko kansallisesti säätää voimaan kriminalisointeja, joissa ei voitaisi kansallisesti toteuttaa rikosvastuuta. Tämän kysymyksen osalta tilanne ei sinänsä ole nyt uusi, koska kattava kriminalisointi on ollut jo pitkään voimassa, mutta juuri ydinaseisiin liittyvän problematiikan esille nostamisen vuoksi tämä tietty ongelma lainsäädäntötoimivallan ja lainkäyttötoimivallan suhteessa nousee esille.

Kysymyksen voi muotoilla niinkin, että miksi tarvitaan poikkeussäännöstä, jos todellisuudessa nykyistä sääntelyä ei kuitenkaan voitaisi soveltaa vieraan valtion sotavoimien edustajiin? Olisi samalla pohdittava sitäkin, vaikuttaisiko sota-aluksen mahdollinen koskemattomuus muiden vieraiden tahojen, kuten sotilaskomentajien vastuuseen Suomen rikoslain nojalla.

HE:n kuvaus säänneltävästä kysymyksestä on sinänsä monipuolinen ja antaa viranomaisille tietoa ja selkänöjää tämän aihealueen sääntelystä, sopimuksista ja kannanmuodostuksesta ynnä muusta. Olisin kuitenkin kaivannut enemmän käytännön konkretiaa. Onko ajateltu, että uudella poikkeussäännöllä yksinomaan reagoidaan siihen, ettei vieraan valtion edustaja voisi joutua rikosvastuuseen siitä, että hän on ollut tavalla tai toisella mukana tai vastuussa ydinaseen tuomisesta Suomeen? Onko tämä se nykyinen rajoite, josta halutaan irtautua?

Kuten sanottua, vieraan valtion edustajan rikosvastuun toteuttamiseen liittyy erityisiä kysymyksiään, joihin olen edellä viitannut. Vieraan valtion edustajat eivät luultavasti myöskään ole eivätkä voikaan olla selvillä kaikista niistä menettelyistä, joita ydinaseisiin liittyvät asiat Suomen puolustusvoimien tai Suomen valtion päätöksenteossa edellyttävät. Tämä vaikuttaisi tässä asetelmassa siihen, millaisen merkityksen poikkeussääntöön liitetty vaatimus päätöksentekomenettelyiden mukaisuudesta voi saada. Jos tämä on se vastuunäkökulma, sääntelyn ennakoitavuutta tulisi tarkastella **vieraan valtion edustajien näkökulmasta**.

Jos puolestaan asiaa tarkastellaan suomalaisten osapuolten rikosvastuun ja sen poissulkemisen näkökulmasta, asia on toisesta syystä jossain määrin kiharaisempi. Kotimainen taho ei milloinkaan voi olla suoraan tekijänä, koska Suomella ei ydinasetta ole eivätkä ydinaseet ole tulossa suomalaisten toimijoiden hallintaan, vaan niistä vastaisivat edelleen ydinasevallat ja niiden sotavoimat. Ydinräjähderikoksen teonkuvaus ei siten tuntuisi soveltuvan kovin hyvin sellaisen asetelman ajatteluun, jossa Suomessa olisi esimerkiksi rikottu kansallisia päätöksenteon menettelyitä, mistä olisi seurannut ydinaseen tulo Suomeen. Toki kyse voisi olla virkarikoksesta, tai ministerin kohdalla ministerivastuukin tulisi kyseeseen. Mutta nyt ollaan säättämässä poikkeusta rikosvastuuseen ydinräjähderikoksen osalta. Poikkeussäännön tarve tuntuisi kertovan siitä näkemyksestä, että ilman tällaista sääntöä rikosvastuu voisi tavalla tai toisella toteutua myös kansallisiin toimijoihin nähden. Ja itse asiassa asian valtavan merkityksen vuoksi olisi perusteltua, että rangaistusuhka koskisi myös kotimaisia toimijoita.

Nähdäkseni, jos halutaan ajatella asiaa siltä kannalta, että kotimaisten toimijoiden rikosvastuu voisi toteutua, jollei säädettyjä menettelyitä noudateta, olisi aiheellista lisätä itse rikostunnusmerkistöön tekotapa, jossa rangaistavaksi säädettäisiin ydinaseen tuonnin ym.

salliminen. Tämä kuvaisi vastuun perusteen täsmällisesti ja auttaisi myös vastuun kohdentamisessa. Se viittaisi sellaiseen kotimaiseen korkean tason toimijaan, yhteen tai useampaan, jonka olisi tullut huolehtia asianmukaisten menettelyiden noudattamisesta ja joka on Suomen puolelta vastuussa siitä, että asiassa toimitaan oikein ja säännösten ja sopimusten mukaisesti.

III.

Aluevalvontalain 2 luku sisältää yksityiskohtaista sääntelyä vieraiden maiden sotilaiden ja sotalusten maahantulon sallimista koskevista luvista ja lupamenettelyistä. Laissa kansainvälisen

avun antamista ja pyytämistä koskevasta päätöksenteosta (L 418/2017) on sääntelyä muun muassa avun vastaanottamisesta puolustusyhteistyön alalla.

Ydinaseita koskee esimerkiksi kansainvälis-oikeudellinen ydinsulkusopimus, jonka myötä Suomi on sitoutunut olemaan hankkimatta ydinaseita. Suomea sitoo sen 2 artikla:

Jokainen sopimuksen osapuolena oleva ydinaseeton valtio sitoutuu olemaan ottamatta vastaan välittömästi tai välillisesti keneltäkään ydinaseita tai muita ydinräjähteitä tai sellaisten aseiden tai räjähteiden hallintaa; olemaan valmistamatta tai muulla tavoin hankkimatta ydinaseita tai muita ydinräjähteitä; sekä olemaan hankkimatta ja ottamatta vastaan mitään apua ydinaseiden tai muiden ydinräjähteiden valmistamiseksi.

Käytännössä NATO:n ydinpelote nojaa vahvasti Yhdysvaltojen ydinaseisiin. Ydinaseita on lisäksi NATO-maista Ranskalla ja Isolla-Britannialla. Kuten HE:ssä on selostettu, DCA-sopimuksessa Yhdysvallat on sitoutunut kunnioittamaan Suomen lainsäädäntöä, mukaan lukien ydinenergialakia, ja toisen valtion sotajoukot ovat kansainvälisen tapaoikeuden ja erinäisten sopimusmääräysten nojalla velvollisia noudattamaan Suomen lakia.

HE s. 30 on todettu, ettei ydinenergielain 4 §:n kielto ja RL 34:6:n ydinräjähteiden ehdoton kansallinen kielto enää vastaa Suomen tarpeisiin, joihin kuuluu täysimääräinen osallistuminen puolustusliitto NATO:n toimintaan. Muutostarpeet eivät koske terroristisessa tarkoituksessa tehtyä rikosta, josta säädetään RL 34a:1:ssä. Suomi pyrkii muutoksilla vastaavaan asemaan kuin sen läheisimmät kumppanimaat.

Käytännössä edellä sanottu muutos toteutettaisiin poistamalla ydinenergialaista 4 §:n kieltosäännös ja lisäämällä RL 34:6:n säännökseen uusi sotilaallista yhteistyötä koskeva 4 momentti, joka käytännössä toisi poikkeuksen muuten edelleen rangaistavaksi jäävän menettelyyn. Poikkeus täsmentäisi rankaisemattomaksi jäävän sotilaallisen puolustusyhteistyön alan siltä osin kuin kysymys on ydinaseista.

Esitettyä ratkaisua voi pitää siinä mielessä perusteltuna, että tällä hetkellä lainsäädännöllinen ongelma ei edellä sanotulla perusteella koske niinkään tilanteiden rikosoikeudellista arviointia kuin sitä, että ydinaseen Suomen alueelle tuova joutuisi rikkomaan ydinenergielain kieltoa. Jos ja kun tällainen puolustusyhteistyön muoto tulee voida sallia, on perusteltua poistaa kyseinen ehdoton kielto. Kiellon etuna on toisaalta ollut se, että se antaa tietyn tuen myös RL 34:6:n rangaistussäännökselle, joka säättää rangaistusuhan kiellon rikkomisen varalta.

Rikoslain 34:6:n ydinräjähdერიoksen sääntely on kattavampi ja yksityiskohtaisempi kuin ydinenergielain kieltosäännös. Tässä mielessä rikoslain säännös seisoo jo nyt osin omilla jaloillaan. Pykälässä on otettu huomioon myös terrorismirikosdirektiivi. Voi yhtyä siihen arvioon, että ydinenergielain kieltosäännös on lähinnä informatiivinen, koska asiallisesti rikoslain säännös määrittää rangaistavuuden alan. Siten varsinainen rangaistavuuden kaventaminen HE:ssä tarkoitetulla tavalla edellyttää rikoslain säännöksen muuttamista. Ydinenergielain 11 luvussa on viittaussäännökset ydinenergielain rikkomisesta. Ydinenergielain 69 §:ää esitetään muutettavaksi.

Ydinenergielain sisältämä täysikielto ydinräjähteisiin on perua ajalta, jolloin Suomi tietoisesti katsoi olevansa parhaiten suojattu, kun sen alueella ei ole ydinaseita. Kynnys ydinaseiden tuomiseen Suomen alueelle haluttiin pitää mahdollisimman korkealla. Arvattavasti rauhan aikana halutaan edelleenkin rajoittaa sitä, millä tavalla Suomen alueella voidaan sallia

ydinaseiden läsnäolo. Täyskiellon kumoaminen mahdollistaa joustavamman lähestymistavan tähän kysymykseen. Suomi voi määritellä politiikkaansa kansainvälistä sotilaallista yhteistyöstä tarkoittavissa sopimus- ja päätöksentekojärjestelmissä.

Kansainvälinen vertailu osoittaa, ettei vertailumaissa yleisesti ole ydinenergilain 4 §:n kaltaista täyskieltoa. Jää kuitenkin avoimeksi, onko vertailumaiden lainsäädännössä muuten tällaista kieltoa, ja miten nämä maat ovat säännelleet sellaisen sotilaallisen puolustusyhteistyön, joka merkitsee ydinaseiden tuomista niiden alueelle.

Olisi voinut olla perusteltua säilyttää ydinenergilain kielto­säännös, mutta lisätä siihen sellainen rajoitusehto, joka vastaisi esitettyä RL 34:6.4:n poikkeussäännöstä. HE:ssä on kuitenkin sinänsä esitetty ydinenergilakiin sisältyneen kiellon kumoamiselle perusteet, joten en asetu tätä vastustamaan. Voi katsoa, että kielto tarvittavilta osin ilmenee rikoslain ydinräjähderikosta koskevasta säännöksestä ja myös suoraan Suomen kansainvälisoikeudellisista velvoitteista, joita HE:ssä on selvitetty.

IV.

Vastaavasti rikosoikeudellisen laillisuusperiaatteen kannalta olennaista on, täyttääkö rikoslain säännös esitetyllä tavalla muutettuna rikosoikeudellisen laillisuusperiaatteen vaatimukset. Kyse on olennaisesti siitä, onko poikkeussäännöksen muotoilu siinä mielessä onnistunut, ettei asiaan jää liikaa tulkinnanvaraisuutta, vaan poikkeussäännön soveltaminen tulisi olemaan ennakoitavaa. Rikoslain 34:6:n säännöshän on muutoin jo sen säätämisvaiheessa katsottu sanotulta kannalta hyväksyttäväksi.

Tässä tapauksessa ollaan asettamassa uusi ja uudentyyppinen poikkeussäännös, jolloin on mahdollista etsiä sellainen sanamuodon muotoilu, joka palvelee riittävällä tavalla poikkeussäännöksen soveltamisen ennakoitavuutta ja joka johtaa siihen, että voidaan kansallisesti tehdä lain ja kansainvälisten velvoitteiden sekä puolustus-, ulko- ja turvallisuuspolitiikan mukaisia päätöksiä ydinaseiden läsnäolosta Suomen alueella.

HE:ssä esitetty antaa hyvän kuvan siitä, kuinka syvälliseksi Suomen kansainvälinen puolustusyhteistyö on viime vuosien kehityksen myötä muuttunut. Suurin osa tästä puolustusyhteistyöstä tapahtuu sellaisten valtioiden kesken, johon ei suoraan liity ydinaseisiin liittyviä kysymyksiä. USA-yhteistyö ja NATO-yhteistyö muodostavat tästä poikkeuksen.

RL 34:6.4:n poikkeussäännöksen alkuosa koskee tiettyjen Suomen puolustamiseen perustuvien tekojen sulkemista ydinräjähderikoksen soveltamisalan ulkopuolelle. Jälkimmäisessä osassa vielä täsmennetään sitä, että tuon toimen tulee tapahtua niitä koskevan päätöksenteko- tai sopimusjärjestelmän mukaisesti.

HE:ssä on käsitelty varsin yksityiskohtaisesti sitä, miten Suomen kansainvälistä sotilaallista yhteistyötä säännellään eri sopimusjärjestelyissä. Vaikka Suomen kansainvälispoliittisen aseman muutos on tapahtunut nopeasti, itselleni jää se vaikutelma, että oikeudellisessa mielessä tarpeelliset muutokset on tehty ainakin suurin piirtein harkitusti ja hallitusti. On hyvin tärkeää, että ne kansalliset menettelyt, joilla Suomen osallistumisesta kansainväliseen sotilaalliseen puolustusyhteistyöhön päätetään, on riittävän tarkkaan ja selkeästi säännelty.

Tämä on tärkeää keskeisesti myös asiaan liittyvien kansallisten virkamiesten ja sotilaiden rikosoikeudellisen vastaan kannalta, koska jos katsottaisiin, että ydinaseen käsittelyyn liittyvä

menettely toteutetaan vastoin sitä koskeva päätöksenteko- tai sopimusjärjestelmää, myös kansallisten toimijoiden rikosvastuu voisi aktualisoitua. On myös olennaista niin sanotun vastuun kohdentamisen kannalta, että päätösten tekijät ja heidän toimivaltuutensa on ennalta tiedossa ja oikeudellisesti määritelty.

Vaikka on hyvä, että lainkohdassa edellytetään päätöksenteko- tai sopimusjärjestelmän noudattamista, tiettyä avoimuutta asiaan jää tämänkin lausekkeen jälkeen. Kuten HE s. 49 mainitaan, viittaus ei tarkoita sitä, että asiasta tulisi aina päättää erikseen. Ydinräjähteen tuominen ym. olisi ”osa laajempaa ulko-, turvallisuus- ja puolustuspoliittista tilannetta ja asiakokonaisuutta. Asiakokonaisuuden perusteella määräytyisi asianmukaisin ”kansallinen päätöksenteko- ja kannanmuodostustapa”.

Itselleni jää se vaikutelma, että jonkinlainen kansallinen myötävaikutus yleensä tarvitaan, vaikka varsinaisia päätöksiä tehtäisiin esim. NATO:n johtelimissa. Yhdysvaltojen kanssa tehdyssä DCA-sopimuksessa (art. 11) Yhdysvaltain joukoille annetaan varsin vapaat oikeudet toimia Suomessa; tällaiset toimet on vapautettu aluevalvontalain mukaisista lupamenettelyistä. Riittää, että toimista on etukäteen ilmoitettu Puolustusvoimille. Yhdysvallat on kuitenkin samalla muuten sitoutunut noudattamaan Suomen lakia. HE s. 24 mainitaan, että 11 artiklan mukaista tilannetta koskee konsultaatiomenettely, jolloin jos Suomi ilmaisee kantansa, ettei laki salli ydinaseen tuomista Suomeen, Yhdysvaltojen tulisi tätä kunnioittaa. Itselleni jää hieman avoimeksi, muuttaisiko nyt esitetty ydinenergiain 4 §:n säännöksen kumoaminen tätä tulkintaa. On kai juuri DCA-sopimuksen käytännön toiminnan kannalta olennaista, että Suomi voi konsultaatiossa vedota selvään oikeudelliseen linjaan. Nyt kaiketi tule vedota siihen, että Suomi ei esimerkiksi olisi vielä käsitellyt asiaa riittävällä tavalla kansallisten menettelyidensä puitteissa. HE s. 58 toisaalta todetaan, että ei olisi eroa siinä, vetoaako Suomi oikeudelliseen vai poliittiseen perusteeseen. - DCA-sopimuksessa (art 12) on myös sääntelyä rikosoikeudellisen toimivallan käytöstä.

Entä sitten se, että Suomella ei olisi oikeudellista perustetta torjua ydinaseen tuomista Suomeen, mutta olisi poliittinen peruste, jota ei kuitenkaan esitetä. Onko silloin toimittu oikein vai voisiko suomalainen virkamies tai ministeri joutua vastuuseen rikoksesta, koska poikkeus ei soveltuisi? Tulisi ilmaista selkeästi, onko erottelulla oikeudelliseen ja poliittiseen perusteeseen merkitystä sen arviointiin, onko toimittu päätöksenteko- ja sopimusjärjestelmän mukaisesti? Jos erolla ei ole merkitystä, raja sallitun ja kielletyn välillä jää riippuvaiseksi kansallisen politiikan arvioinnista. Toisaalta voi ajatella, että vaikka kansallinen kannanmuodostus olisikin taustaltaan poliittista, se kanta on tuki sitova ja sen mukaan viranomaisien ja muiden Suomen edustajien toimia. Esimerkiksi TP-UTVA on tuki poliittinen elin. Olennaisinta on, että on olemassa kansalliset menettelyt, joiden mukaan tulee toimia.

V.

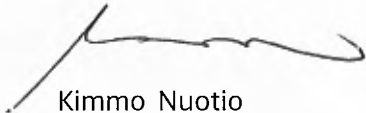
Asian periaatteellisen merkityksen vuoksi olisi aiheellista harkita vielä rikosoikeudellisen laillisuusperiaatteen edellyttämän ennakoitavuuden kannalta päätöksentekoa koskevan lisäehdon täsmentämistä siten, että siinä selvästi viitataan myös kansalliseen päätöksentekoon. Jos kuitenkin kansallista päätöksentekoa ei enää tarvita, vaan yhteistoimintavelvoite seuraa jo suoraan sopimusjärjestelmästä, tällaista ei vastaavasti voitane edellyttää. Jos edellinen pätee, seuraavanlainen täsmennys olisi rikosoikeudellisen laillisuusperiaatteen näkökulmasta perusteltu:

”... niitä koskevan päätöksenteko- tai sopimusjärjestelmän mukaisesti siten kuin niistä on kansallisesti säädetty”.

VI.

Vaikka esimerkiksi ydinaseen tuominen Suomen maa- tai vesialueelle sotilaallisen maanpuolustusyhteistyön tarkoituksessa jäisi uuden poikkeussäännön vuoksi rankaisemattomaksi, tämä ei kuitenkaan sulkisi pois vastuuta muusta rikosvastuusta, jos esimerkiksi ydinaseista aiheutuisi vaikkapa vakavaa terveysvaaraa tai vastaavaa. Siinä mielessä poikkeussäännös ei vapauta vastuusta tahallaan tai tuottamuksellisesti aiheutetuista seurauksista Suomessa.

Helsingissä, 7.5.2026

Kimmo Nuotio

rikosoikeuden professori

